

# **Funkce rozhodce v mezinárodním rozhodčím řízení**

Jan Ondruš

S rostoucím významem rozhodčího řízení jakožto mechanismu řešení sporů, vznikajících v mezinárodním obchodě, získává větší význam také role mezinárodních rozhodců. Pokusy najít jednotné teoretické vysvětlení všech otázek, spojených s funkcí rozhodce, však nejsou zcela úspěšné, a to kvůli různým teoretickým východiskům v různých právních kulturách.

Autor se v této práci pokouší analyzovat tyto různé přístupy a detailně se zaměřit na funkci rozhodce v mezinárodním rozhodčím řízení, ve kterém se na jednu stranu střetávají výše uvedené odlišné teoretické přístupy, ale na druhou stranu vytvořený systém umožňuje vzájemné uznávání cizích rozhodčích nálezů, které byly vydány ve státě s odlišnou právní úpravou rozhodčího řízení.

Autor se v první řadě zaměřuje na vysvětlení pojmu mezinárodní rozhodčí řízení jakožto způsob řešení sporů. Dále pak autor analyzuje požadavky, nejčastěji kladené na potenciální rozhodce vnitrostátními právními řády, rozhodčími institucemi a stranami, a také různé mechanismy ustanovení do funkce rozhodce. V další části se autor zabývá otázkou vztahu, založeného mezi stranami a rozhodcem v okamžiku vzniku jeho funkce. Přes rozdílné teoretické přístupy vysvětlující zdroj pravomoci rozhodce rozhodnout spor, většina judikatury i doktrína uznává, že mezi stranami a rozhodcem vzniká určitý smluvní vztah.

Obsahem tohoto smluvního vztahu ovšem není pouze závazek rozhodce rozhodnout spor, ale též další povinnosti vyplývající z vnitrostátních právních předpisů, založené judikaturou, či dovozované doktrínou. Jedna z nejdůležitějších povinností spojených s funkcí mezinárodního rozhodce je povinnost zajistit, že výkon vydaného nálezu nebude ohrožen procesním pochybením rozhodce, včetně nedostatku způsobilosti plnit funkci rozhodce. Pochybení při zajištění vynutitelnosti vydaného nálezu může vést za určitých okolností i k odpovědnosti rozhodce. Této problematice je věnována poslední část práce.